

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
 เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖ [คำ]
 หลวงตาบัวตายนี่ใครอย่ามายุ่ง

ท่านเอาเทศน์ไปเปิดให้ชาวอุบลฟัง คนมาฟังกันทั้งหมด นับแต่ผู้ว่าฯลงมา มาฟัง เปิดฟังที่วัดนั้นเลยละ คนมาประชุมกันฟังว่าคำพูดนี้เป็นคำพูดของอาจารย์มหาบัว อัดเทปมาจากสวนแสงธรรม จะเปิดให้ฟัง ใครก็มาฟังเต็มหมด เปิดขึ้นจ้ำจี้เลยเสียง โอ๊ยเสียงเผ็ดเสียงร้อน ไม่ใช่เสียงธรรมดานะ หมุนตัวๆ เลย คนแน่นวัด เพราะท่านเป็นที่เคารพนับถือของคนทุกชั้นเต็มเหนี่ยว แล้วประกาศให้ทราบเมื่อเปิดเทปฟังจบลงเรียบร้อยแล้วว่า ผู้ใดจะคัดค้านต้านทานอะไรก็ให้คัดค้านต้านทาน ผู้เห็นด้วยก็ให้แสดงออกมาหลังจากการฟังเทปก็ถึงที่จับเรียบร้อยแล้ว

แล้วก็บอกด้วยว่าเทปนี้ใครเป็นคนเทศน์ อัดมาจากไหน ๆ พระก็เป็นพระวัดหนองป่าพงเอง มาฟัง รับจากนี้ไป พอไปเปิดเอาจนกระทั่งจบลงแล้ว ผู้ว่าฯเลยเซียวแหละ ที่นี้ใครเห็นว่าจะยังไงจับเรียบร้อยลงแล้ว ใครจะคัดค้านต้านทานขึ้นมาด้วยเหตุผลกลไกอะไรก็ให้ค้านได้เต็มเหนี่ยว ผู้ไม่ค้านผู้เห็นด้วยก็ให้เห็นได้ตามอัธยาศัยของทุกๆ คน ที่ท่านพูดมานี้เป็นอาจารย์มหาบัวเป็นคนพูด อัดเทปมาจากนั้น พระเป็นผู้เอามา ยืนยันสักขีพยานกันอย่างเต็มเหนี่ยว เทศน์จบลงแล้วก็ประกาศหาผู้ที่คัดค้านต้านทาน และผู้เห็นดีด้วย

สุดท้ายเลยเจียบหมดเลย ไม่มีใครคัดค้าน ขึ้นสองยกสามยกก็แบบเดิมเจียบเลย ถ้าเห็นตามท่านนี้แล้วก็ต้องปฏิบัติตามนั้น คือสายโยงยางเอาออกหมดเลย เพราะเราพูดแบบธรรมะล้วน ๆ ไม่ได้เอาโลกเข้ามาเจือปน เรื่องหลักธรรมชาติเอามาพูด นี่เป็นเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ ธาตุขันธ์เวลานี้ไม่ได้เป็นประโยชน์อะไรแม้นิดเดียว นอกจากเป็นภัยมหากภัยมาตลอด ตั้งแต่เริ่มต้นที่ทำอย่างนี้มา ฝืนความจริงมา เอาท่านไว้เพื่ออะไร ไล่เหตุไล่ผลกัน แต่ก่อนเป็นคุณเป็นประโยชน์ร่างกายอันนี้ เวลานี้เป็นโทษมหาโทษ แล้วยังจะเอาไว้ให้เผาท่านตลอดไปหรือ ไล่เข้าไป ๆ เอาเต็มเหนี่ยวเลย

สุดท้ายไม่มีใครค้านเลย เปิดให้ฟังสองครั้งสามครั้งเพื่อเอาข้อคัดค้านและความเห็นด้วยจากผู้ฟังมาหลายครั้งหลายหนแล้วอย่างชัดเจน ตกลงก็ไม่มีเลย ไม่มีก็เป็นอันว่ายอมตามนี้แหละนะ ใครก็ไม่ค้านว่าเอาออก ท่านก็ไปของท่านเลย ถ้าไม่จำเป็นอันนี้ยังจะระโยงระยางทรมาน โห ตกนรกทั้งเป็นนะ เพราะไม่เกิดประโยชน์ และมีแต่โทษล้วน ๆ ยังจะเอามาไว้จี้กัน เหมือนอย่างไฟจี้ ไฟนี้หุงต้มแกงมันเป็นประโยชน์

เวลามาจีเรามาเป็นโทษ เราจะยอมให้จ้อยู่หรือ ตกลงก็ยอมกันหมดเลย ถอนอันนี้ ออก ท่านก็ไปเลย

อาจารย์ชาไม่ใช่พระประเภทที่จะมานอนจมกับสิ่งเหล่านี้ ยังหวังชีวิตจิตใจ ทั้ง ๆ ที่จะไปแล้วไม่ยอมไป อาจารย์ชาไม่ใช่พระประเภทนั้นะ ชี้แจงเหตุผลให้ทราบทุกอย่างเลย ธาตุชั้นมันเป็นฟินเป็นไฟ เป็นมหากษัยอย่างยิ่งโดยถ่ายเดียว ไม่มีคุณเจือปน แม้นิดหนึ่งเลยยังจะฝันทำอยู่หรือ ชัดกัน เพราะฉะนั้นถึงไม่มีใครค้ำ เฝ้ายเลย เพราะเป็นคำพูดของเรา ออกอย่างสด ๆ ร้อน ๆ แล้วท่านก็ไป สบายเลย ก็เรียกว่าเอาไฟออกจากการเผาท่าน เผาไม่ตาย ให้เผาอยู่อย่างนั้น แล้วจะเอาประโยชน์อะไรจากการเผาเหล่านี้ก็ไม่มี มีแต่โทษ ๆ ตลอด มันสมควรแล้วหรือ

อยากให้มีชีวิตอยู่ต่อไป ๆ ด้วยวิธีเอาไฟเผาทั้งดินร่นกระวนกระวาย จะเป็นจะตาย ไม่ยอมให้ตาย ให้เผากันอยู่นี้เห็นด้วยหรือ ถ้าเห็นด้วยเอาไฟเผาพวกนี้ลองดูซิ อย่าด่วนตาย จ้อยู่นี้มันจะยอมรับไหม ไม่มีใครยอมรับ ท่านก็เหมือนกัน ชัดกัน เอาออก นี่แหละเรื่องท่านถึงได้ไป เป็นไปจากใครก็เป็นไปจากเรา วิชาแพทย์วิชานั้นก็เป็น วิชาทางแพทย์ทางหมอเขา วิชาทางอรรถทางธรรมก็เป็นวิชาทางอรรถทางธรรม ไปตามเหตุตามผลโลกทุกอย่าง

ทางแพทย์เขาก็ทำตามนี้ เขามารักษาที่หน้าที่ของแพทย์ หลักวิชาของแพทย์ ยังไงเขาก็ก้าวเดินไปตามของเขา เราก็ไม่ใช่คนตาย ผิด ถูก ดี ชั่ว เราเป็นผู้รับผิดชอบ ตัวของเราอยู่โดยตรง ควรยังไง ไม่ควรยังไง เราก็ต้องพิจารณากัน มีสองรายนี้แหละ เราไปเจอเององค์หนึ่ง สำหรับอาจารย์ชานั้นเป็นพระมาแล้วให้ฟัง ก็เข้ากันได้กับเราไปเจอเองเพราะเป็นเรื่องอันเดียวกัน อาจารย์คำดีก็มารักษาอยู่ที่กรุงเทพฯ นี้ เราก็ไปเยี่ยมท่าน ไปเยี่ยมกำลังถูกเขาฉีดยกฉีดยา ร่างกายของท่านติดบั้งบั้ง ๆ เราไปดู ทั้งอ้อทั้งอะอะไรต่ออะไร

จากนั้นท่านสีธนเป็นผู้มาดูแลท่าน รักษาท่าน เราก็ไปดูเขาฉีดยา พอดีกับจังหวะที่เราไปถึง เขามาฉีดยกฉีดยา ปฏิบัติต่อท่าน และท่านแสดงอาการยังไง ๆ เราก็เห็นชัดเจนนะ นั่นก็อีกอันหนึ่งเหมือนกัน พอเขาฉีดยกฉีดยาไปแล้ว พอท่านสงบลงแล้ว ใส่ท่านสีธนเลยเปรี้ยว ๆ แล้วสั่งเสียด้วยนะ นี่รับเอาท่านกลับไป เอาท่านไว้ทำไม ชัดกันเปรี้ยว ๆ เลย ก็บอกชัด ๆ ว่าท่านไม่ใช่พระประเภทอย่างนี้นะ เรื่องจิตใจของท่านผ่านไปหมดทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว อันนี้เพียงครองธาตุครองชั้น มันอยู่ได้ก็อยู่ อยู่ไม่ได้ก็ปล่อยไปตามสภาพของมันเท่านั้น เป็นความถูกต้องตั้งตามอรรถตามธรรม มาฝืนความจริงยังไง แล้วเอาอะไรมาระโยงระยาง ดูเอาจริง ๆ นะ ให้รับเอาท่านกลับนะ บอกตรง ๆ

ได้สามวันก็รีบเอากลับ ท่านก็ผ่านไปได้ง่ายนิดเดียว อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว ดูเหมือนผ่านไปเพียงปีเดียว ไปดูก็เป็นพระธาตุ ไม่เป็นยังงี้ก็มันรู้เรื่องกันอยู่หมดแล้ว เพราะฉะนั้นถึงได้บังคับท่านสีธน์ให้รีบเอาท่านกลับไป อย่าให้ท่านมาทรมานอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ซึ่งไม่เป็นของจำเป็นอะไรเลย ท่านก็ไปได้เร็ว องค์นี้ไม่ถูกทรมานนานนะ ถ้าเราไม่ไปเจอจะเอาอีกเหมือนกัน พระก็ไม่กล้าจะพูดอะไรกับหมอเขา หมอเขาก็มีหน้าที่ของเขา ตามหลักวิชาของหมอเป็นยังงี้ เขาก็ต้องดำเนินตามหลักวิชา เราก็คงเป็นตุ๊กตาให้เขาทำ แม้มีชีวิตอยู่เคยพูดยังงี้ก็ไปมอบให้เขาแล้ว เขาจะทำยังงี้เขาก็ทำ นั่นแหละเรื่องราว

ก็ได้พูดกันทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ท่านอาจารย์คำดีหยาบสงสัยทุกด้านทุกทางทางด้านจิตใจ ให้ท่านมาแบกถังขยะที่เป็นฟืนเป็นไฟเผาท่านอยู่ตลอดเวลาที่มันสมควรเธอ ให้รีบเอากลับ อย่าเอามาไว้ แต่ก็ดีที่ท่านสีธน์ก็เคารพเรามากแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว พอเราสั่งก็ไม่ฝืนเลย ปุบปับเตรียมเลย ดูเหมือนได้สองหรือสามวันเป็นอย่างช้าออกมาเลย พอมาถึงอยู่ไม่กี่วันแล้วท่านก็ผ่านของท่านไปเลย

เรื่องของการเจ็บไข้ได้ป่วยนี้ต่างกันมากนะ นักภavana ฟังแต่ว่านักภavanaกับผู้นี้ไม่ได้ภavanaเลยเข้ากันไม่ได้เลยนะ นักภavanaคือรู้เหตุรู้ผลทางด้านจิตใจทุกด้านทุกทางนี้เรียกว่านัก ไม่ใช่สักแต่ว่าภavanaเฉย ๆ ผู้นี้แลเป็นผู้ที่รู้เรื่องของธาตุของชั้นธาตุทุกส่วนได้เป็นอย่างดีด้วยอรรถด้วยธรรม ไม่ใช่ด้วยหลักวิชาแพทย์ ยังละเอียดเข้าไปอีก นี่สำหรับเราเองเราพูดตรง ๆ พูดมานานแล้ว พูดถึงเรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วยของเรา ถ้าเราไม่ลงใจว่าจะไปเข้าโรงพยาบาลใดก็ตามนะ ห้ามไม่ให้เอาไปเป็นอันขาด อย่าฝืนเป็นอันขาด เข้าเข้าอีกด้วย ให้เป็นเรื่องของเราลงใจทุกอย่าง เราจะปฏิบัติตัวของเราเต็มสติเต็มส่วน ดังที่เคยปฏิบัติตัวมาแล้วเกี่ยวกับการละกิเลส ฆ่ากิเลส

ที่นี้เพียงปฏิบัติต่อธาตุต่อชั้นธล้วน ๆ เท่านั้น ไม่มีกิเลสอะไรเข้ามาเจือปน เราจะปฏิบัติเต็มสติเต็มส่วนของเรา เราบอกร่างนี้เลย ไม่มีอะไรภายนอก อย่างเรื่องกิเลสตัณหาที่จะมาแทรกมาซ้อนมารบกวน เราบอกแล้วก็เราไม่มีแล้ว นี่เห็นไหมภavaธรรมเอาความจริงมาพูดผิดที่ตรงไหน เอาความหลอกลวงตมตุนกันมาที่มันฟังไม่ได้ โลกมันมีตั้งแต่ภาษาสกปรก มันไม่ได้เอาความจริงพูดกันนะ อย่างพูดตามความสัตย์ความจริงว่าพูดกระซอกกระซาก กระแทกแตกตัน พูดขวานผ่าซาก นั่นไปอย่างนั้นนะกิเลส

กิเลสต้องนิ่มที่สุด และหลอกลวงมากที่สุด หวาน คนตายเพราะความหลงของกิเลส ตมตุนกันลุ่มจมมีมากไหม เขาเอาความสัตย์ความจริงไปพูดที่ไหน หรือจะไปดูต้าวว่าจะมาเอาเงินเธอนะ อย่างนั้นอย่างนี้ไม่ว่านะ ฟาดเสียจนคว่ำบ้านคว่ำเรือนเพราะความตมตุนนี้มนวลอ่อนหวานหลอกลอนผู้นั้นจนตายใจ และแหลักไปเลย นั่นเรื่อง

ของกิเลสเป็นนิสัยของมันอย่างนั้น มีแต่การตัมการตุน พุดกันนี้จะหาความสัตย์ความจริงต่อกันไม่ได้นะ มีแต่ความหลอกลวงตัมตุน แม้ที่สุดชายหนุ่มหญิงสาวไปพุดกันมันก็หลอกกันในตัวของมันเอง เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้เอาความจริงมาพุด

สำหรับเราเอาภาษาธรรมออกเลย บอกว่าเมื่อเราเจ็บไข้ได้ป่วยจนตัวเข้ามาเท่าไรแล้ว เพื่อนฝูงหรือใครก็ตามที่จะเอาเราไปโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้ ต้องเราเป็นคนลงใจเสียก่อนถึงเข้าไปได้ ถ้าเราไม่ลงใจให้ไปห้ามฝืนเราเป็นอันขาด บอกอย่างนั้นเลย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ลำพังเรา ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของเราอย่าฝืน บอกมาเป็นลำดับ ๆ เป็นระยะ ๆ จนกระทั่งมันมากเข้าจริง ๆ แล้ว ถึงขนาดที่จะช่วยตัวเองไม่ได้ ในทางธาตุทางชั้น ก็บอกว่าใครอย่ามาแตะต้องกายนะ และอย่ามาแตะเป็นอันขาด เราจะปฏิบัติต่อตัวของเราให้เต็มสัดเต็มส่วนของมันในวาระสุดท้าย เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องชั้นล้วน ๆ ไม่ได้เกี่ยวกับกิเลสตัดหาประการใด

นั่นเห็นไหมกล้าหรือไม่กล้าพุด กิเลสไม่มีก็บอกไม่มี เรื่องสลับซับซ้อน เรื่องหลอกลวงตัมตุนอันนี้ไม่มีอะไรเกินกิเลส มันไม่มีแล้วมันจะเอาอะไรมาตัมตุนเรา ก็มีแต่ความสัตย์ความจริง ตูมันตลอดรู้มันตลอดด้วยอรรถด้วยธรรมที่เคยปราบมันมาแล้ว เวลามันหนักเข้าไปห้ามไม่ให้ใครมาแตะต้องกาย และอย่ามาแตะนะ เราจะอยู่ของเราตามสภาพของเรา ทำใดก็ตาม ถ้าเป็นทำถนัดของเรานั้นละเป็นทำที่เหมาะสมของเรา และใครอย่ามาแตะ ให้ต่างองค์ต่างสงบถ้าเป็นพระดูแลเราอยู่ บอกอย่างนั้นอย่ามาแตะ และอย่ามาเตือนคำนั้นคำนี้ มากวนใจเรานะ เตือนใจอย่างนั้นอย่างนี้

เราไม่ได้อวดเหยียบย่ำทำลายธรรม เราพุดตามหลักความจริง เราพุดทุกอย่างแล้วมาเตือนเราหาอะไร พุดให้มันตรง ๆ อย่างนี้ มันพอแล้ว คอยที่จะปิดชั้นออกพุงเท่านั้นเอง นี่ก็บอกถึงระยะ ๆ จนกระทั่งถึงไม่ให้มาแตะต้องกายก็อย่ามาแตะ ให้อยู่ตามสภาพ เป็นยังงใจให้อยู่อย่างนั้นให้ดูเอา ทางนี้ปฏิบัติตัวเองอยู่ตลอด เรื่องเปลอไม่เปลออย่ามาพุด เข้าใจไหมล่ะ จนกระทั่งว่าหมดลมแล้ว ใครจะโยนลงเหวลงตมลงโคลนอะไรก็แล้วแต่ เราปิดแล้วเรื่องความรับผิดชอบทุกอย่าง ปิดกันแล้วตั้งแต่ลมหายใจขาด ใครจะเอาไปไหนก็เอาไปเถอะ

อย่าเอาไปจำหน่ายขายกินก็แล้วกัน หลวงตาบัวตายแล้วเอาศพหลวงตาบัวหมักดองไว้นั้น เอา คนนั้นมาทำคนนี้มีมาสิบอยู่อย่างนั้น ดองไว้กิน กินเลี้ยงกันอยู่จนตลอดไม่มีวันจบสิ้น อย่าทำนะ เมื่อเก็บไว้พอเหมาะกับกาลอันควรเท่านั้น เลยนั่นไปไม่ได้นะ แล้วจะเผาจะฝังจะโยนลงเหวลงบ่อก็โยนไปเถอะ เราสัดหมดแล้ว แต่ที่เราพุดอยู่นี้ก็เกี่ยวกับเรื่องที่จะทำความสกปรกโสภมต่อคนดีทั้งหลายต่อไป ให้เป็นการเสียไปอีก

แล้วจำหน่ายชายกิน กินศพครูบาอาจารย์ ตายแล้วกินกันอยู่ตลอด กุสลา ธมฺมา ๆ กินอยู่อย่างนั้นตลอด ไม่ได้หน้าได้หลังอะไร

พระพุทธเจ้าก็ได้ยินแล้วไปกุสลาท่านที่ตรงไหน ลิ่นพระชนม์เพียงเจ็ดวันก็เผาแล้ว ถวายเพลิงหรือเผา บรรดาพระสาวกทั้งหลายส่วนมากในตำราไม่ค่อยเห็นมีว่า พระสาวกองค์นั้นนิพพานอยู่ที่นั่นที่นี่ มีเป็นบางองค์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง นอกนั้นไม่ค่อยมี ก็เพราะท่านพอตัวของท่านแล้ว ถึงกาลเวลาที่จะทิ้งธาตุทิ้งขันธเมื่อไรท่านก็ไปหาที่หลบซ่อนพอเหมาะพอดีแล้วติดฝัง ๆ เลย เพราะท่านพร้อมแล้วทุกอย่าง พอแล้วทุกอย่าง ด้วยอำนาจแห่งการฝึกฝนตนเอง จนไม่มีอะไรบกพร่องแล้ว ท่านตายที่ไหนท่านก็ตายได้สบาย ๆ

นี่คุณค่าแห่งการอบรม แห่งการฝึกฝนตัวเอง เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ใช่แบบการปล่อยเนื้อปล่อยตัว เวลาใช้ชีวิตก็ปล่อยเนื้อปล่อยตัว การทำบาปทำกรรมก็เอาความทะเยอทะยาน ความอยากติดดินนี้พาไปทำ ๆ ตายแล้วก็จมลงไป ๆ ไม่ได้เรื่องได้ราว ไม่ได้ฝึกฝนอบรมตน เมื่อฝึกฝนอบรมตนแล้วมันพร้อมอยู่ตลอดเวลา ถึงกาลเวลาแล้วที่ควรจะปล่อยปล่อยเอาไว้ทำไม พุดตรงๆ สอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อให้ฟังเอา ภาษာธรรมเป็นอย่างนี้ ความซั่วซ้ามก โลกสงสาร หรือเรื่องราวอะไร ๆ ใครไปหาอะไรมาได้มากได้น้อย เขาพุดสู้กันฟังได้ทั่วโลกดินแดน

แม้ที่สุดเขาไปเล่นการพนัน ได้เท่าไรวันนี้ เสียเท่าไร ๆ เขายังพุดกันได้ เราหาคุณงามความดีซึ่งเป็นมหามงคลแก่ตัวของเราเองและผู้อื่น พุดเรื่องมหามงคลในการปฏิบัติตัวเองได้มากน้อยเพียงไรออกไม่ได้ มันมีอย่างเหอ พิจารณาซิ จะให้กิเลสมาปิดปากเย็บปากทั้งหมด พุดความดีนี้พุดไม่ได้ ให้มีแต่เรื่องสัวมเรื่องถานประกาศ โฆษณาล้นโลกกันอยู่ทุกวันนี้ เอาความวิเศษมาจากไหน เอามาอวดกันซิ ผู้ปฏิบัติดีท่านเป็นคนดี ถึงขั้นสุดยอดของธรรม การนำเรื่องความจริงออกมาเพื่อเป็นคติตัวอย่าง แก่ผู้หวังดี หวังอรรถหวังธรรมอยู่ เสียหายตรงไหน ทำไมจึงจะว่าโอ้อวด กิเลสนั่นเอง มันไม่ให้พุด

ธรรมะท่านก็พุดได้ของท่านละซิ เรื่องกิเลสก็ให้มันอยู่ตามถึงขยะ ธรรมะท่านก็พุดของท่านไป พุดไม่ได้พระพุทธเจ้าสอนโลกได้ยังไง สามแดนโลกธาตุใครสอนมากกว่าพระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายก็เป็น สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ ไม่ควรเป็นสรรณะ ใครจะยอมรับว่าเป็นสรรณะ และจะประกาศตนเป็นสรรณะได้ยังไง ต้องเป็นของคู่ควรกันทั้งสองฝ่าย ทั้งผู้เป็นสรรณะ ทั้งผู้ยอมรับกราบไหว้บูชา ก็มีแต่ของดีของดีทั้งนั้น ท่านเสียหายที่ตรงไหน ทำไมเอาเรื่องความดีความดีที่ปฏิบัติมามาพุดเพื่อเป็นคติตัวอย่าง

แก่กัน ถึงจะเป็นความเสียหาย ทว่าไอ้อวด เรื่องไอ้อวดใครจะเกินกิเลสวะ ธรรม ท่านไม่ได้ไอ้อวด

พูดอย่างนี้ท่านก็พูดตามความจริงต่างหาก ท่านไม่ได้ไอ้อวด เรื่องกิเลสจริงไม่จริงไอ้อวด เดินไปนี่ตามถนนหนทางเขียนป้ายติดไว้ตามข้างถนนเต็มไปหมด บ้านหลังนี้ขายเท่านั้น เวลาที่ขายจะหมดแล้ว ยังเหลืออยู่เพียงเท่านั้นหลังเท่านั้นนั้นนะ ราคาใครยังแพงอยู่ ราคาใครถูกกว่านี้จะคืนเงินให้ นู่นนะหาอวดกัน มีแต่อวดทั้งนั้นนะ ประกาศโฆษณาอวดตั้งแต่สถานที่อวดที่บ้านที่เรือน อยู่ริมคลองริมแคว ริมไหนไม่ใช่ คนตาบอดมันก็เห็นทุกคน มาหาอวด นี่กิเลสมันชอบไอ้อวด

เวลานี้การไอ้อวดยกตนโพนตัว ไม่มีอะไรเกินกิเลส กำลังออกหน้าออกตา ธรรมนี้พูดไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นโลกนี้มันถึงร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ แล้วก็ไม่มีใครกล่าวถึงโทษนี้มาจากอะไร ก็มาจากกิเลสโฆษณาชวนเชื่อหลอกกันให้หลงเป็นบ้าไปตามมัน ถ้าเป็นเรื่องธรรมมันรู้ดีอยู่กับเจ้าของทุกคน ดีชั่วมันก็รู้ ให้มาดูเอาบ้านหลังนี้เป็นยังไง อยู่สถานที่เช่นไรบอกสถานที่ไว้ ปลุกขนาดไหน ๆ ให้ไปดูเอา นี่โฆษณาเสียจนเป็นบ้าไปเลย ฟังแล้วจนฟังไม่ได้นะ แหม สกปรกเอาமாகกิเลส มีแต่เรื่องโฆษณา ยกตนโพนตัว ขึ้นตลอดเวลา ที่จะผ่อนลงมา หรือเก็บเนื้อเก็บตัวบ้างไม่มีเวลานี้

ดูเอาเดินไปตามถนนหนทาง ดูแล้วอ่านแล้ว โอ๊ย มันฟังไม่ได้นะ แหม สมัยทุกวันนี้มันหนาแน่น แล้วเขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ไม่มีใครสะดุดใจนะ ใครก็มีแต่อยากไอ้อวดอวดของตัวเอง ทั้ง ๆ ที่เหมือนขี้ แล้วอวดให้เป็นเหมือนทองคำ มันเป็นได้ยังไง ก็กองขี้วะ มองเห็นก็รู้ว่า เป็นขี้ ทองคำมองมองไปมันก็รู้ว่า เป็นทองคำ จำเป็นอะไรต้องมาไอ้อวดหลอกลวงต้มตุ๋นกัน พระสาวกท่านนิพพานที่ไหน ๆ เงียบ ๆ ท่านไม่ได้ประกาศโฆษณา แล้วไม่ค่อยมีในตำรามากนักนะ มีนิด ๆ หน่อย ๆ ไป ทั้ง ๆ ที่พระอรหันต์เหล่านั้นท่านตายไปหมด ท่านนิพพานไปหมด แต่ทำไมจึงไม่เห็นโฆษณาว่าท่านได้ตายที่นั่นที่นี้ ท่านตายง่าย อยู่ที่ไหน ท่านสะดวกสบายที่ไหนท่านตาย

อย่างพระอัญญาโกณฑัญญะ ที่นำมาแสดงให้ฟังก็เป็นปฐมสาวกของพระพุทธเจ้า พระอัญญาโกณฑัญญะในเบญจวัคคีย์ทั้งห้า เวลาบรรลุนิพพานแล้วก็ไปอยู่กับข้างตั้ง ๑๑ ปี เขาเรียกสระฉัททันต์ มีช้างอุปถัมภ์อุปฐาก จนถึงกาลเวลา ชาติขันธ์มันจะไปไม่รอดแล้วก็มาทูลพระพุทธเจ้า จะลาปรินิพพาน ตายนั่นแหละ อยู่ในป่าในเขาก็จะไปหาแก่นขนุนมาจากไหนมาชักมาย่อม ก็ได้ดินแดงหินแดงอะไรมาฝนลงไปขยำกันเข้า พอสีจืดเป็นสีของพระแล้วท่านก็เอา ท่านอยู่ในป่าในเขา เวลาท่านมาครองผ้าสีแดงไว้ มีแต่พวกดินแดงพวกหินแดง พวกเณรก็เป็นเณรตาใสเหมือนตาแมว กำลังคึกคะนองตัวเล็ก ๆ เห็นท่านขึ้นมาก็ขึ้นมานั่งดูท่าน ท่านมาเฝ้าพระพุทธเจ้า

เวลาท่านลงไปแล้ว ก็เข้ามาทูลถามพระพุทธเจ้า “นี่หลวงตาจากไหน มองดูสีผิวเหมือนสียักษ์” วาจันเข้าใจไหม มันเคยเห็นยักษ์หรือไม่เคยเห็นก็ไม่ถามถึงกระทั่งโคตรมัน ทางนั้นก็ “อย่าพูดอย่างนี้” พระพุทธเจ้านะ “พวกเธอทั้งหลายอย่าพูดอย่างนี้ นี่พี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลายรู้ไหม นี่พระอัญญาโกณฑิยาญะผู้บรรลुरुธรรมเป็นองค์แรกของเรา เป็นพี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลาย ถึงกาลเวลาแล้วเธอจะลาไปนิพพาน” พวกนั้นถึงหัวหดตแตกไปก็ไม่ทราบนะ แต่ท่านไม่จารึกไว้ พอเห็นอย่างนั้นแล้วมันก็ตัวสั่น นี่เป็นพระอัญญาโกณฑิยาญะ เรียกว่าปฐมสาวก ท่านก็ไปนิพพานเงียบเลย

ท่านไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายอะไร ตายที่ไหนท่านก็ตายได้สะดวกสบาย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างท่านพอหมดแล้ว เรื่องธาตุเรื่องขันธทั้งไว้ตามสภาพของสมมุติโดยหลักธรรมชาติของมัน ท่านไม่เสกสรรปั้นยอ ฟาดเอาเสียจน โธ หีบศพ ครั้นเวลาอยู่ดี ๆ ตัวสกปรกยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน ไม่สนใจชำระซักฟอกจิตใจ กาย วาจา ของตนเลย เวลาตายแล้วเอาโลงมาจากไหน อะไรก็ไม่ดิบไม่ตี ต้องไปสั่งโลงศพ ดูเหมือนจะประดับด้วยทองคำก็อาจเป็นได้ เวลาตายแล้วข้างในมันเป็นศพ ดูไม่ได้ ข้างนอกมาประดับประดา ตกแต่ง มันเป็นอย่างนั้นทุกวันนี้

เพราะฉะนั้น จึงสร้างความยุ่งเหยิงวุ่นวาย และความลุ่มหลงให้มากขึ้นทุกวัน ๆ มันก็ยิ่งหนาขึ้นทุกวัน ทุกซี่ยิ่งมาก ยากอะไรนักหนา ตายแล้วศพเอาขึ้นกองไฟเผาไปเลย มันยากอะไร หลวงตาบัวตายนี้ใครอย่ามายุ่งนะ เราจะตายอย่างสบายของเรา ไม่ให้มีอะไรในโลกอันนี้ สมกับเราสอนโลกมานานเป็นเวลา ๕๐ กว่าปีมาแล้ว การเสาะแสวงหาคุณงามความดี ก็เลศตัวจอมปลอมขนาดไหนได้มัดหัวใจเรามาพอแล้ว ฟาดจนมันหายแหลกลงไป ๆ จนกระทั่งไม่มีกิเลสตัวใดเหลืออยู่ภายในใจ จำอยู่ตลอดเวลา จนกล่าวพูดได้อย่างจริงจัง ๆ เลยว่านิพพานเที่ยง คืออะไร ก็คือธรรมชาติที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ได้แก่ธรรมชาติ

จิตนี้เป็นธรรมชาติแล้วนี้เท่านั้น เป็นนิพพาน จะไปถามหานิพพานที่ไหน ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ไม่ใช่นิพพาน พระพุทธเจ้าก็ตั้งนี้เป็นนิพพาน จำออกไปแล้วก็ เป็นมหาวิมุตติมหานิพพาน ถ้าอยู่ในธาตุในขันธก็เรียกว่าจิตบริสุทธิ์ เป็นวิสุทธิจิต พูดได้แค่นี้ ธาตุขันธสลายลงไปแล้วก็ เป็นมหาวิมุตติมหานิพพาน เป็นมหาวิมุตติไปเลย เหมือนน้ำมหาสมุทรทะเลหลวง จิตของท่านเป็นอย่างนั้น เป็นแบบเดียวกันเลย ดังที่เราเคยพูดให้ฟังแล้ว แล้วท่านจะไปถามหานิพพานที่ไหน ท่านจะถามหาพระพุทธเจ้าและสาวกที่ปรินิพพานก่อนแล้วหาอะไร ก็ธรรมชาติอันนี้มันอันเดียวกัน มันไม่มีก่อนมีหลังกัน

พอตกลงไปบ๊อบเข้าถึงธรรมชาตินั่นแล้วก็เป็นนิพพานอันเดียวกัน เช่นเดียวกับ น้ำมหาสมุทรไหลลงมาจากคลองไหน ๆ พอไปถึงมหาสมุทรแล้ว ไม่ได้ว่านี่น้ำเก่า น้ำใหม่ เป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกันหมด จิตใจของผู้บริสุทธิ์ก็เหมือนกัน เวลาสร้างบารมีก็ เหมือนกับน้ำที่ไหลมาจากคลองต่าง ๆ ผู้ที่สร้างบารมีไหลเข้ามา ๆ ไหลเข้ามา จะมา หามหาวิมุตติ มหานิพพาน ไหลเข้ามา ๆ พอถึงนั่นได้แก่บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยว ผางเข้าไป เท่านั้นไม่ว่าน้ำเก่า น้ำใหม่ มาจากคลองไหนไม่มี เป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมด นี่ก็ เป็นมหาวิมุตติ มหานิพพานอันเดียวกันหมด แล้วไปถามพระพุทธเจ้าที่ตรึงไหน

ฟังให้มันชัดเจน นี่แหละการปฏิบัติมามันรู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้ จึงอาจหาญชาญชัย ใครจะว่าอะไรก็ว่า ประสาถึงขยะเหยียบไปเลย ไม่ได้สนใจว่านั่นสูง นี่ต่ำ อันนั้นน่าเกรง ขาม อันนี้น่ากลัว ไม่มีในหัวใจดวงนี้ เพราะมันเลิกละเหยียบไปหมดแล้ว เลิกละไป หมดแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเทียบเท่า ดังที่ท่านหลวงพ่อตฤณจารีในกุฏิก็มากกระเทือนใจเรา ท่าน บอกว่านิพพานไม่ใช่ผู้รู้ ผางขึ้นนี่เลย คือนิพพานเป็นจุดจุดจ่อของคนที่มีกิเลสทั้งหลาย ไปคิดว่านิพพานเป็นอย่างนั้น ๆ แต่ธรรมชาติที่แท้จริงนั้นท่านบอกว่านิพพานไม่ใช่ผู้รู้ ธรรมชาติที่รู้ของนิพพานนั้นนะ ไม่มีอะไรจะคาดจะหมายจะประมาณได้เลย นี่เข้าถึงบึ้ง เลย อันนั้นละอันแท้ อันนี้ไม่ใช่ เข้ากันบึ้ง

นี่ท่านก็ตายไปแล้ว ที่เขาเขียนไว้ เรามันก็รู้อยู่แล้ว แต่มันไม่มีอะไรเป็นสักขี พยาน พอขึ้นขึ้นบับรับกันบึ้ง อ้อ นั่นเห็นไหมค้ำกันได้ที่ตรึงไหนละ นี่เราพูดถึงเรื่อง การเจ็บไข้ได้ป่วยมา นี่เป็นอย่างนั้น ไม่ใช่มายุ่งเลย เราปฏิบัติต่อตัวของเรา นี่เกิด อุบัติเหตุหกลีกรถมอเตอร์ไซด์ เหตุที่จะตกคลองไม่ใช่อะไร รถมอเตอร์ไซด์สะเปะสะปะ เข้ามา บทเวลามันจะเป็น ทางนี้ก็กว้าง ๆ ไม่ใช่แคบ ๆ นะ กว้างแสนกว้างไม่มีรถผ่าน มา มันก็มาสะเปะสะปะ มาทางนั้นเราก็ไปทางนี้ก็ถูก เขาก็มาทางนั้น บทเวลามันจะเป็น สะเปะสะปะเข้ามาเลย หลบไม่ทัน

ถ้าไม่หลบตรงไปนี่ก็แหกเลย เราก็ต้องหลีก หลีกทีนี้มันก็เลยตกคลองลงไป หลีกคนขี่มอเตอร์ไซด์นี่เอง นี่แขนกระดูกแตก มันตกมันกลิ้งลงไป เราก็ดูไปเรื่อย ๆ ไม่ได้พลังได้ผลอะไรวะ ดูสภาพของมัน เขาวิทยุไปถึงโทรศัพท์ไปถึงโรงพยาบาล พวก หมอพวกรักษาพยาบาลมารอเต็มนี้ รถทางหลวงเป็นสายยาวเหยียดเลย วิทยุถึงกันล่ะชีว่าเรา เกิดอุบัติเหตุ เข้าไปจะทำอะไรเอาว่าชี ขอฉายเอกซเรย์ดู แขนตรงนี้เจ็บตรงนี้แหละ เขาก็ฉายปั๊บลงไปว่าแขนตรงนี้กระดูกแตก ทำไงล่ะ มันแตกแล้วก็มิแต่ใส่หุยกใส่ยารักษา กันไปเท่านั้นแหละ อย่างอื่นอะไรมีไหมล่ะ ไม่มี

เขาเตรียมห้องหับไว้เรียบร้อยแล้ว คือเขาคิดไว้ร้อยเปอร์เซ็นต์ จะเอาเข้า โรงพยาบาล จนปานนี้คงยังไม่ได้จะออกจะอยู่แค่ในโรงพยาบาล พอเสร็จแล้วมีเท่านี้หรือ

มีเท่านี้ เอาละไปละนะ เอ้า จัดห้องหับ ห้องก็ห้อง เราสบายอยู่นี้เราไม่เห็นมีอะไร มีเท่านี้เราก็กักขาได้ เราก็ลุกจากนี้ มองหน้าหมดเลย ไปเลยเฉย เราทำตามความจริงของเรา เรานัดในหัวใจของเราอย่างนี้ จนกระทั่งปานนี้ นี่เขาจะตามไปฉายอีก ฉายอะไรรู้เรื่องแล้วนี่นะ หมอกก็เลยไม่เข้าไป เข้าไปไม่ระวังไม่ได้นะ เอาอีกหน้าผากแตกเหมือนกันนะ จนกระทั่งปานนี้ นี่กระดุกมันก็แตก มันก็หาย ไม่หายมันจะตายก็ตายซิ เกิดมามันจะไปไหนมันไม่ตาย เข้าใจไหม มันก็รีบไปเลย ไม่เห็นมีอะไร ยุงอะไรมันควรจจะรักษาขนาดไหนก็รักษาเท่านั้น จะให้มายุงเหยิงวุ่นวายแบบโลก ๆ เขาทำไม่เอาไม่ได้เด็ดขาดเลย ดีไม่ดีปีตออกหมด เราตายคนเดียวเรตีกว่ามายุ่มยาม ๆ นั้น

นี่ละการปฏิบัติธรรม ถ้าลงได้ปฏิบัติตัวเองเป็นลำดับลำดับ ความแน่ใจ ความอบอุ่นภายในตัวเอง ความมีหลักมีเกณฑ์ภายในจิตใจนี้จะแสดงขึ้น ๆ ภายในตัวเอง สิ่งทั้งหลายมีสารคุณขนาดไหน จะประมวลมาหมดแล้วก็มาสู่ที่ใจอันเดียว ไม่มีอะไรเป็นสาระ นั่นเวลามันปัดของมัน มีแต่ใจดวงเดียว เวลานี้ใจได้เป็นสาระขนาดไหนมันก็รู้เป็นสาระขนาดไหน ๆ บำรุงรักษาเข้าไป ชักฟอกเข้าไปเรื่อย ขนาดไหน ๆ รู้เป็นลำดับ จนกระทั่งพุ่งเลยหมด แล้วบำรุงอะไรอีกที่นี่

บุญญาบาปปหิบบุคคล บุญและบาปซึ่งเป็นทางเดิน บุญนี้เป็นทางก้าวเดิน เหมือนบันได ละหมดเมื่อถึงที่แห่งความบริสุทธิ์หลุดพ้นแล้ว ปลอຍสมมุติโดยประการทั้งปวง เพราะบุญก็เป็นสมมุติ บาปเป็นสมมุติ จิตที่หลุดพ้นแล้วไม่ใช่สมมุติ ผ่านฝั่งเลยไม่ต้องถามใคร รู้ นี่การปฏิบัติปฏิบัติอย่างนั้น ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมะของเล่น ๆ เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็ก เหยียบย่ำไปมา เห็นกิเลสตัณหาเป็นทองคำทั้งแท่ง ใครก็เทิดทูน ไปที่ไหนมีแต่คนเทิดทูนส่วมถานนั่นแหละ เต็มไปหมดเลยนะ ส่วมถานคือกิเลสตัณหา เทิดทูนสุดยอด ๆ

ส่วนอรรถส่วนธรรมที่จะเป็นผลเป็นประโยชน์แก่ตน เพื่อความหลุดพ้นมันไม่ค่อยจะเห็นมี มันถึงดินติดไปกับกิเลสทั้งหมด เวลาพูดอรรถพูดธรรมสู่กันฟังหัวเราะเยาะเย้ยกัน เห็นไหมกิเลสมันหนาขนาดไหน ประสาทองชี่องมูตรกองคู หัวเราะเยาะเย้ยธรรมที่เป็นของเลิศเลอ มันหยาบขนาดไหน มันหนาขนาดไหน มันเลวขนาดไหน กิเลส อยู่ในหัวใจของใครมันก็เลวเหมือนกัน เพราะกิเลสเป็นตัวเหตุให้เลว ถ้าลงนี้สะอาดมากน้อยเพียงไร พระพุทธเจ้านิพพานก็ปีก็เดือนก็เหมือนกับน้ำที่ไหลลงสู่มหาสมุทร ไม่ทราบว่ามีไหลมาแต่ก่อนแต่หลังเป็นแม่น้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมด ว่าน้ำนี้มาแต่เมื่อไร น้ำนั้นมาแต่เมื่อไร ผู้ที่บริสุทธิ์แต่เมื่อไร ๆ ไม่ต้องถามกัน ผางเข้าไปตรงนั้นเป็นอันเดียวกันหมด เหมือนน้ำมหาสมุทรเป็นอันเดียวกัน จิตนี้ไม่ว่าจิตเก่าจิตใหม่ไม่มี พวกกันเข้าใจหรือยัง

นี่ละธรรมที่เลิศเลอของพระพุทธเจ้า ถ้าตั้งใจปฏิบัติเห็นเพราะธรรมนี้เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว เบิกทางเพื่อเข้าสู่จุดหมายปลายทาง แต่สัตว์มันติดด้าน มันแฉลบมันแฉลบนี่ ทะลึ่งทะลึ่งไปทุกอย่าง ทางเดินเพื่อความราบรื่นมันไม่ยอมไป มันจะไปแต่ทางกิเลส ซึ่งเป็นหลุมเป็นบ่อ เป็นขวากเป็นหนาม เพราะมันถึงได้มีตั้งแต่กองทุกข์แบกกันทั่วโลกทั่วสงสาร ไปที่ไหนมีแต่คนบ่นว่าทุกข์ ๆ จะไม่บ่นยังงั้นมันก็แบกไปหาทุกข์ มันก็โดนเอา ๆ ผู้แบกไปหาสุขไม่โดน เป็นอย่างงั้นนะ

วันนี้พูดถึงเรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วย นั่นละการปฏิบัติตัวสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมง่ายมาก ปฏิบัติโดยหลักธรรมชาติ ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายอะไรนะ อยู่สบาย ไปสบาย ตายสบายเลย อย่างหลวงปู่มั่นของเราที่มีหยูกมียาที่ไหนไปยุ่งท่าน ท่านไม่ให้ยุ่ง ท่านบอกตั้งแต่เริ่มป่วย นี่เป็นการป่วยวาระสุดท้ายของเรา ไม่หาย ท่านบอกไว้เลย มีแต่ตายทำเดียว จะเอายาเทวดามารักษาก็ไม่หาย มีแต่จะตายทำเดียว แต่มันยังไม่ได้ตายง่าย ๆ นะ โรคทรมาณ เขาเรียกโรคคนแก่ ว่างั้น แล้วก็ไปเรื่อย ๆ อย่างว่า ใครจะเอาหยูกเอายามาจากไหน มายุ่งอะไร มันเท่ากับต้นไม้ที่ตายยืนต้น จะให้มันผลิดอกออกใบมาจากที่ไหน ด้วยปุ๋ยด้วยอาหารด้วยน้ำที่มารดมัน มีแต่มันจะล้มลง

อันนี้จะเอาอะไรมาเยียวยารักษาทำไม ให้มันงอกเงยขึ้นมาไม่มีทาง มันก็รอวันของมัน เวลาของมันเท่านั้นเอง ไปอย่างว่า พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งหลายท่านนิพพานไม่ค่อยมีในตำรามากนัก เพราะท่านตายง่าย ท่านสบาย พอสมควรแก่กาลเวลาแล้วท่านก็ไปหาที่สะดวกสบายแล้ว อยู่ที่นี่เหมาะแล้ว รมไม้รมนี้ ป่านี้ หรือเขาภูนี้เหมาะแล้วเท่านั้นเอง ดิตฝั่งไปเลย ๆ จิตที่พอตัวแล้วไม่หวังพึ่งอะไร ไม่งั้นจะว่าจิตเป็นเอกหรือ หาพึ่งอันนั้นพึ่งอันนี้อยู่เรียกว่าเอกได้ยังไง เอกมันเอกในหัวใจ ไม่พึ่งอะไรเท่านั้นเอง ถึงกาลเวลาแล้วก็ดิตฝั่งไปเลย

ทุกวันนี้ก็มีพระที่ตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรม ส่วนมากจะมีอยู่ในป่านะ ในป่าในเขามืออยู่ทั่ว ๆ ไป แต่ก็ได้อยู่อันหนึ่งที่มีเทพ ท่านก็พึ่งเทพกลางค้ำกลางคืน ท่านจะเปิดฟัง แล้วนั่งภาวนาฟัง เช่นอย่างวัดถ้ำภูวัวนี้ เทพมีแต่เทพของเราเป็นส่วนมาก พอตกค่ำมานี้ท่านจะมารวมกันเอง เปิดเทพแล้วต่างองค์ต่างนั่งภาวนาฟัง อย่างน้อยวันละม้วน พอจบแล้วใครอยากไปก็ไป ไม่อยากไปจะนั่งภาวนาต่อก็ได้ เป็นประจำ ๆ เมื่อจิตได้รับการอบรม หรือบำรุงรักษาอยู่ทำมาจะไม่เจริญ ก็รักษาอยู่ตลอดเวลา มันก็ต้องเจริญ ๆ แสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาภายในใจ จนกระทั่งหลุดพ้นได้

ที่ไม่ปฏิบัติตาม เฉยอยู่ไม่สนใจอะไรเลย แแบกคัมภีร์มาจนหลังหักก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะคัมภีร์มีแต่ชื่อบาปชื่อบุญ ชื่อกิเลสตัณหา ชื่ออรรถชื่อธรรม ไม่ใช่อรรถธรรม ไม่ใช่กิเลสตัณหาจริง ๆ กิเลสตัณหา อรรถธรรมจริง ๆ อยู่ที่ใจ ท่านจึง

สอนจากคัมภีร์เข้ามาสู่ใจ ให้มาแก้ไขด้วยภาคปฏิบัติ ท่านจึงเรียกว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เรียนมาแล้วแผนที่บอกมายังใจจึงเข้ามาตรงนี้ เอามาปฏิบัติตรงนี้ แก้ไขยังงี้แก้ ตรงนี้ ก็ปรากฏเป็นรูปเป็นร่าง เป็นความสงบเย็นใจ เป็นสมาธิ เป็นชั้น ๆ ขึ้นมา จนกระทั่งเป็นปัญญา จากนั้นก็ฟาดปัญญาถึงวิมุตติหลุดพ้น

นี่ละการปฏิบัติ ปฏิเวธคือความรู้ในผลของตนที่ปฏิบัติมา วันนี้อาจสงบดี อธิษฐานว่า สงบ วันนี้อาจไม่คอยสงบก็รู้ เพราะเหตุผลกลไกอะไรจิตจึงไม่สงบ มันก็ตามต่อนหา เหตุผล วันนี้เพราะได้กระทบกับอารมณ์อะไรจิตมันถึงเป็นอย่างนี้ พยายามแก้ไข ดัดแปลง แล้วก็ก้าวเดินไปเรื่อย ๆ มันก็ถึงจุดที่หมายได้ แต่นี่ไม่ได้สนใจอะไร วันหนึ่ง ๆ จนกระทั่งกลับมีแต่ว่าวุ่นซุ่มมัวกับเรื่องกิเลสตัณหา เรื่องสัวมเรื่องถาน อยากเอางั้น จะเอาอย่างนี้ จะให้ได้อย่างนั้น จะให้ได้อย่างนี้ แขงหน้าแขงหลัง ชิงดีชิงเด่น มันไม่มี อะไรดี เด่นก็เด่นแบบกองทัพ ชิงดีมันก็มีแต่ชิงเลว ถ้าชิงนอกจากอรรถจากธรรมไป แล้ว เรื่องของกิเลสมีแต่ชิงเลวทั้งนั้น แล้วกองทัพ ถ้าชิงด้วยอรรถด้วยธรรม ไปเท่าไร ยิ่งดี ๆ ยิ่งเด่น เรียกว่าชิงดีชิงเด่น ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ

เราอยู่กับพุทธศาสนา กอดคัมภีร์อยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ โอ้ จิตใจยิ่งหนา ขึ้นมา ๆ มีตั้งแต่ความจำ จำได้ ใครเรียนอะไรมันก็จำได้ จำชื่อเฉย ๆ ชื่อบาป ชื่อบุญ ชื่อกิเลส ชื่อตัณหา ชื่ออนรก สวรรค์ นิพพาน จำได้ทั้งนั้น แต่สิ่งเหล่านั้นหากมีแต่ชื่อ ตัวจริง ๆ มาอยู่ที่ใจของเรา ผู้ที่จะรับรู้รับเห็นสิ่งต่าง ๆ จากการปฏิบัติของเรา ถ้าไม่มี ปฏิบัติเรียนจนตายมันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรละ ดังที่ท่านแสดงไว้ว่า โปฐิละ ๆ ๆ ไบลานเปล่า เรียนเปล่า ๆ หัวโล้นเปล่า ตายเปล่า ๆ ย่ำลงไปอย่างนั้นซิ ถ้ามีแต่การศึกษา เล่าเรียนไม่มีภาคปฏิบัติผลจะพึงได้รับไม่มี ถ้ามีภาคปฏิบัติมีหวัง

พอมานั่งปั๊บปั๊บ ๆ ท่านทั้งหลายฟังเอานะ วันนี้ก็พูดเริ่มมาตั้งแต่นั้น ให้พากัน ไปเทียบเคียง เราหลอกเรากี่หนวันหนึ่ง ๆ กิเลสหลอกเรา ว่าจะทำความดีความดีมัน ก็มาหลอกเสีย แล้วไม่รู้ นะ เพราะเราอ่อนแ่้มกว่ามันอยู่ตลอดเวลา ว่าจะทำความดี อะไรมันแทรกเข้ามาแล้ว แล้วไม่รู้ อยู่ธรรมดาคูยกัน โม่กันเป็นบ้า จนหมดน้ำลายก็ไม่ เห็นว่าเป็นความลำบากลำบาก หมดเวล่ำเวลาอะไร พอคความคิดแยบไปทางไหว้พระสวด มนต์ จะนั่งภาวนา โอ๊ย เหนื่อยมาก มาแล้วนะ วันนี้ตึกแล้ว เออวันหลัง วันไหนไม่ตึก ละ ก็ตัวนี้ตัวตึกอยู่แล้ว มันจะเออวันไหนมาวัน ๆ ตายทั้งเปล่า ๆ กับความที่วามันตึก แล้ว เอละพอ

วันที่ ๑ พฤษภาคม รวมทั้งวันดอลลาร์ได้ ๒๗,๖๖๙ ดอลลาร์ ทองคำได้ ๖ กิโล ๑๗ บาท ๘๘ สตางค์ ดอลลาร์ที่ได้รับบริจาคหลังจากมอบแล้วเป็นจำนวน ๑๓๑,๒๐๔

ดอลล่า ทองคำที่รับบริจาคหลังจากมอบแล้วได้ ๕๙ กิโล ๑๔ บาท ๓๑ สตางค์ เกือบถึง ๖๐ กิโล หวดหวิดไป

วันที่ ๔ ออกเดินทางไปเทศน์ร้อยเอ็ด วัดท่านศรี ท่านก็มีลูกศิษย์ลูกหามาก ท่านประกาศบอกบรรดาลูกศิษย์ลูกหาเรื่องมาทำบุญทอดผ้าป่าในวันเกิดของท่าน วันที่ ๔ พฤษภาคม เราไปวันที่ ๔ พอฉันเสร็จแล้วก็ออกเดินทางไป ตอนบ่ายก็เทศน์ ค้างที่นั่นคืนหนึ่ง วันที่ ๕ ก็ออกเดินทางกลับมา (อายุมากเท่าไรครับอาจารย์ศรี) แต่ท่านรู้สึกว่าคุณพพลภาพ อายุอ่อนกว่าเรา แต่ร่างกายท่านไม่สมบูรณ์นะ คุณพพลภาพ ไปไหนมาไหนลำพังตัวเองได้หรือ ดูเหมือนไม่ได้ ไปก็ไปสะเปะสะปะไปอย่างนั้น ในวัดโนงา ที่จะให้ออกไปเที่ยวไกล ๆ นี้ไม่ได้นะ

ท่านเคยอยู่หนองผือกับหลวงปู่มั่นด้วยกัน จำได้แต่ว่าเคยจำพรรษาอยู่หนองผือ แต่พอครูบาอาจารย์มรณภาพจากไป หลวงปู่มั่นมรณภาพ ลูกศิษย์ลูกหาแตกกระสานซ่านเซ็นกันไปหมดนะ โอ๊ย กว่าจะเกาะกันติดนี้หลายปี สามปีสี่ปี ตอนนั้นตอนได้เห็นโทษของการจากไปของครูบาอาจารย์ คือหลวงปู่มั่น พอท่านมรณภาพแตกกระจัดกระจาย หาเกาะครูบาอาจารย์ องค์นั้นก็อยู่นี้ เเข้านี้ องค์นั้นไปนี้ ไม่ทราบจะองค์ไหนต่อองค์ไหน เกาะไม่ติด ๆ ท่านล่วงไปแล้ว เราย้ายมาจำพรรษาหนองผือก็ปี ๒๕๔๓ นั้นแหละ

ที่แรกจะไปจำพรรษาที่ถ้ำอำเภวาริชภูมิ เพราะเคยไปแล้ว ไปก็ว่าจะไปตั้งกระทงนั่นเลย เพราะจวนเข้าพรรษาแล้ว ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์ เดือน ๖ แรม ๑๕ ค่ำพอดี มาอยู่วัดสุทธาวาสสองคืน เทียวไปละที่นี้ ไปเรื่อยไปตามป่าตามเขา ออกวาริชภูมิเพราะตั้งใจจำพรรษาที่นั่น เดินไปค่อนข้างตรงไป แต่มันไปตามป่าตามเขา พอไปถึงนั้นแล้วอยู่สองสามคืน เขามาเล่าสภาพหนองผือให้ฟังกระเทือนใจอย่างหนัก เพราะบ้านนี้เป็นบ้านที่เป็นคุณมาก บรรดาพ่อแม่ครูอาจารย์มีชีวิตอยู่นี้พระเถรเหลืออร่ามเต็มวัด เขาเลี้ยงดูได้หมด ทั้ง ๆ ที่ไม่มีตลาดร้านค้าอะไรเลยนะ เขาชวนขายหา มาด้วยกำลังของเขาเองหลายปี ๕ ปี ๖ ปี ที่หนองผือ ที่พระมาก ๆ นะ

พอท่านมรณภาพไป พระเถรก็ต่างคนต่างแตกกระจัดกระจาย วัดหนองผือประหนึ่งว่าวัดร้างนะ เผาศพท่านแล้วก็ขึ้นหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ ๑๐๐ วันเขาก็ไปนิมนต์ลงมางานศพท่าน ก็เพราะความเคารพเราก็ลงมา พอมาแล้วก็เตลิดไปอำเภอบ้านผือ ทำบ่อ ศรีเชียงใหม่ แต่ก่อนอำเภอสรีเชียงใหม่ไม่มี มีแต่อำเภอบ้านผือ อำเภอบ้านผือเข้าไปในเขาไปองค์เดียว เข้าไปในภูเขาก่อนนะ ออกมาก็มาอยู่ตีนเขา จนมาเจอเอาโรคอันนี้แหละ จากนั้นก็เดินทางกลับมา เลยไปวัดดอยธรรมเจดีย์อีก เรื่องราวเป็นอย่างนั้น ห่างกันไปสามเดือนละมัง

ลงจากวัดตอยนั้นก็ไปวาริชภูมิ ไม่จำพรรษาที่นั่น ต้องกลับมาจำพรรษาหนองผือ ออกหนองผือแล้วไปห้วยทราย อยู่ห้วยทรายไปเจอกับแม่ชีแก้วนั้นแหละ นั่นก็จะ เป็นจะตาย ลูกศิษย์หลวงปู่มนะแม่ชีแก้ว ภาวานาณี โถ ของง่ายเมื่อไร จึงไม่หลงใครง่าย ๆ เวลาเราไปถึงทีแรก ความรู้ของแกพิสดารมากจริง ๆ และไม่ผิดเสียด้วยนะ เวลา หลวงปู่มน์ป่วยนี้แกรู้แล้วนะ แกอยู่ห้วยทราย หลวงปู่มน์อยู่หนองผือ เดินทางสามคืนสี่ คินกว่าจะไปถึง เพราะไม่มีรถมีรา ท่านเริ่มป่วยอยู่ที่หนองผือ แกรู้ที่อยู่ทางห้วยทราย ป่วยหนักเท่าไรแกยิ่งรู้เรื่องที่จะมาเยี่ยม ทอผ้าไหมจะมาถวายบังสกุลท่าน แต่ไม่ทันท่าน เสีย แกร้องไห้ในคินนั้นนะ เห็นไหมละ

คือแกเร่งให้เขาทอ “ญาท่าน หลวงปู่มน์ป่วยหนักมาแล้ว จะไม่ทันนะ” ไม่มี ใครมาบอกข่าวนะ ไม่มี ให้เร่ง ๆ ทางนี้ก็เร่ง ทางนั้นก็มาเตือนทุกคิน หลวงปู่มน์มา “นี่พ่อจวนแล้วนะ” คือแต่ก่อนแม่ชีแก้วเคยเป็นลูกของท่าน ท่านจึงบอกว่านี้พ่อจวน แล้วนะ ให้รีบไปนะ มาทุกคิน เร่งทุกคิน จวนวันท่านมรณภาพนี้บอกนี้ถ้าช้ากว่านี้ไปจะ ไปเห็นแต่กระดูกของพ่อนะ บอกอย่างนั้นเลย พออีกคินสองคินพอตีสอง ท่านเสียแล้ว มาอีกแล้ว “ไปดูเสียดูกระดูก นี่พ่อไปแล้วนะ ให้ไปดูเสียดูกระดูกพ่อ พ่อไปแล้วนะ” พอออกจากภาวานาแกก็ร้องไห้เลยเชียว พอสว่างออกมานี้ร้องไห้ พวกแม่ชีแม่ขาวารุมมา ทา “คุณแม่เป็นอะไร ๆ” “จะเป็นอะไรหลวงปู่มน์เสียแล้วเมื่อคิน” ถึงขนาดนั้นนะ บางคนเขว่าเป็นบ้า ทุกคนว่าไป แกไม่ได้สนใจเลย ร้องไห้ นี่เสียแล้วเมื่อคิน โอ้ย หมดทำ ๆ เลย

พอ ๗ โมงเช้า แต่การคมนาคมมันไม่ได้สะดวกทั้งนั้นแหละ เขามีวิทยุที่อำเภอ คำชะอี หลานชายแกไปอำเภอคำชะอี เขาประกาศตอน ๗ โมงเช้าวันนั้นแหละ ว่าหลวง ปู่มน์ได้เสียแล้วเวลาเท่านั้น ๆ พอหลานชายแกได้ยินชัดเจนแล้ววิ่งตั้งแต่นั้นเลย จนกระทั่งมาถึงห้วยทราย วิ่งเข้าสำนักแม่ชีเลย แกเล่าให้ฟัง ทางนั้นกำลังสนทนากันอยู่ แกก็มีร้องไห้อยู่ ๗ โมงเช้าว่า เขาวิ่งเลยนะ ไม่ธรรมดาอะเหมือนวิ่งรถ มาถึงมาเล่าให้ ฟัง พวกนี้ โอ้ย ตาตื่นกันไปหมด ร้องไห้หมดวัด ทีแรกมีแต่ร้องไห้แต่แกคนเดียว แล้ว หาวว่าแกเป็นบ้า บทเวลาเขามาเล่าให้ฟังตามความสัตย์ความจริง เลยร้องไห้กันทั้งวัด เป็นบ้ากันทั้งวัด นั้นแหละเรื่องของแกเป็นอย่างนั้นนะ

อย่างที่เรานี้ถึงกาลเวลาที่จะพูดเราก็พูด ก่อนเวลาเราจะไปนี้แกก็รู้ไว้แล้ว อย่างนั้นนะ แกรู้ไว้เรียบร้อยแล้ว พอถึงปีที่เราจะไป แกก็ออกประกาศให้สำนักของแก ฟัง “อาจารย์ของพวกเราจะมาแล้วนะ ปีนี้จะมาที่นี่” ฟังซินะ ใครไปบอกเมื่อไร เราก็ ไม่เคยเห็นหน้าของแกเลย แล้วแกก็ไม่เคยเห็นหน้าเรา แต่ยังไงแกจึงกล้าพูด “อาจารย์ ของเราจะมาที่นี่ ปีนี้จะมีพระมากนะแฉวนี่” บอกตรง ๆ เห็นไหมละความรู้ของแก

“มองดูนี่เหมือนดาวบนฟ้า” เวลาแกแยกเป็นนิมิตออกให้เห็น “เหมือนดาวบนฟ้า เหาะมาบนฟ้า ดวงใหญ่ ๆ อย่างนี้ก็มี ดวงเล็กดวงน้อยสว่างไสวมาบนฟ้า มาตกลงที่ ห้วยทราย แล้วกระจัดกระจายไปแถวนั้น ๆ รอบ ปีนี้อะไรจะมาก คล้าย ๆ กับปีหลวงปู่ มั่นมาจำพรรษาที่นี่”

พอเล่าให้ฟังใครก็ทราบ ทราบแล้วที่นี้มีใครเขามาวัดนั้นสำนักแม่ชี เขาก็มาดู แล้วแกก็มาดู ๆ แกก็บอกไม่ใช่เรื่อย จนถึงวาระก็ในแล้งนั้น หลวงพ่อบัวก็ไปนะ หลวงพ่อบัวหนองแซงก็ไป เราก็มายังพอดี พอเรามาที่นี่สำคัญ พอมาถึงเท่านั้น มันพูดไม่ถูกเลย กับที่พิจารณานี้ทำไมมันจึงตรงกันเป่งเอานักหนา เหมือนได้พบได้เห็นสนิทสนมกันมาทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเห็นหน้ากัน พูดไม่ถูก ทั้งปวดหนัก ทั้งปวดเบา ทั้งกลัว ทั้งกลัว อะไรอยู่ในนั้นหมด ว่างั้นนะ ทั้งปวดหนักปวดเบาเป็นขึ้นในเวลาโน้นเลย พอกลับออกไป “อาจารย์องค์นี้ใช่ไหม” พวกแม่ชีทั้งหลายก็ถาม “องค์นี้แหละ” ขึ้นวเลย “องค์นี้แหละ แน่ไม่มีสงสัยเลย แต่ท่านสอนเราหรือไม่สอนคอยพิจารณาไปก็แล้วกันนะ แต่องค์นี้ แน่แล้วไม่เป็นอื่นแล้ว ท่านจะสอนเราหรือไม่สอนก็ไม่รู้”

เราพักอยู่บนเขากับเณรหนึ่งบนเขา ให้พระอยู่ข้างล่าง เวลาแกไปเขายกขบวน ตอนบ่ายสี่โมงก็ไป พอเริ่มหกโมงเย็นเขาก็ลงมา เพราะบ้านอยู่ตรงนี้ แล้ววัดพระอยู่ทางด้านตะวันตก สำนักเขาอยู่ด้านตะวันออก บ้านอยู่ตรงกลาง เขาก็เดินตัดทุ่งนาขึ้นเขาเลย พูดถึงเรื่องภาวณา เรื่องหลวงปู่มั่นอะไร ๆ ให้ฟัง เวลาจะไปหลวงปู่มั่นท่านห้ามไม่ให้ภาวณา เราก็ดูก็เลยนะจุดนี้ ท่านห้ามไม่ให้ภาวณา แล้วท่านพูดทิ้งท้ายตอน ท่านจะจากไป “นี่ถ้าหากว่าเป็นผู้ชาย จะบวชเป็นเณรให้เรียบร้อยจะเอาไปด้วย แต่เป็นผู้หญิงมันลำบาก เอาละทิ้งไว้แหละ อยากเป็นบ้ากับโลกกับสงสารเขาก็แล้วแต่เถอะ”

นั่นหมายถึงว่า จะมีครอบครัวเหี้ยมเรื้อนตามประเพณีของโลกก็แล้วแต่ ความหมายก็ว่าอย่างนั้น ท่านพูดอย่างนั้น “ต่อไปจะมีผู้มาสอนอยู่นั้นแหละ” จับคำนั้นเอาไว้ แล้วแกก็มีครอบครัวอย่างว่า จากนั้นมันทนต่อการอยากบวชไม่ไหว อยากภาวณาไม่ไหว ทั้ง ๆ ที่ท่านห้ามไม่ให้ภาวณา ทนไม่ไหว คือท่านห้ามเลยไม่ให้ภาวณา เราก็จับอันนี้เอาไว้ เวลาแกเล่าให้ฟังเรื่องความรู้ของแก อ้อ ก็เราก็จับเอาไว้แล้ว มันต้องมีจุดสำคัญที่พ่อแม่ครูอาจารย์ห้ามไม่ให้ภาวณา จิตใจต้องผาดโผน เวลาแกแย้มออกมาแกมาแล้ว มันก็เข้าจุดนั้น อ้อใช่แล้วมันจุดนี้แหละ

ที่นี้เวลาแกเล่าให้ฟังเราก็ค่อยตีตะล่อมเข้ามา ยังไม่ทันผาดโผนว้างั้นเถอะ ค่อยตีเข้ามา คือเวลาแกภาวณานี้จิตนี้พิสดารมาก โอ้ย ผาดโผนโจนทะยาน ไปเที่ยวรู้หมด เทวดา อินทร์ พรหม พวกเปรต พวกผี พวกอะไรนี่ละเอียดล่อมากนะ เราก็เป็นแต่

เพียงฟัง ต่อไปเราก็บอกค่อยตีตะล่อมเข้ามา แกร์ยังไม่อยากฟังเสียงเราแหละ คือแก เพลินความรู้ของแก เพลินไปเรื่อย เราตีเข้ามาแกร์ยังไม่ฟัง จากนั้นเด็ดเข้ามาเรื่อย ถึงขั้นสุดท้ายก็ เอา ให้อยู่โดยถ่ายเดียว แต่ก่อนให้ออกก็ได้ไมให้ออกก็ได้ได้ใหม่ ปฏิบัติ ก็มีแต่ออก ให้อยู่กับที่ไม่อยู่ พอรวมบั้นนี้ออกรู้ เราก็บอกให้ออกรู้ก็ได้ ไมให้ออกรู้ก็ได้ ได้ใหม่ไปทดลองดู แล้วมีแต่ออกรู้ ต่อไปไมให้ออก ไล่เข้ามา จนกระทั่ง บังคับไมให้ออกเด็ดขาด มันจะตื่นขนาดไหนให้มันตื่น ห้ามไมให้ออก

คราวนี้เด็ดเข้าแล้วนะ จวนครั้งสุดท้ายแล้วเด็ด บังคับเลยอย่าให้ออก เอาให้ได้ คือวันพระเขาขึ้นไปตอนวันพระ ยกขบวนกันไปหมดสำนักเขา วันพระบ้ายสี่โมงเขาก็ไปถึง จวนหกโมงเขาก็ลงมา ที่นี้วันสุดท้ายบอกอย่างเด็ด ครั้นเวลาขึ้นไปหา “เป็นยังไงล่ะ ได้ใหม่ ไมให้ออกเลย” “ยังไม่ได้อยู่” ที่นี้เอาหนักเลยคราวนี้ ไล่ลงภูเขาเลยเซียว บอก “สถานที่นี้ไม่มีบัณฑิตนักปราชญ์ มีแต่คนโง่เง่าเต่าตุ่น ใครฉลาดแหลมคมเป็นจอมปราชญ์ให้ลงไปเดี๋ยวนี้ อย่ามาอยู่ที่นี้” ไล่ลง ร้องให้ลงภูเขา ถึงขั้นเด็ดต้องเด็ด ไม่เด็ดไม่ได้ แกร์ร้องให้ เราก็เฉย น้ำตานี้ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร ธรรมต่างหากมีประโยชน์ ที่เราสอนเป็นประโยชน์ขนาดไหน แกไม่ฟังเสียง แกเห็นว่ามีน้ำตาดีกว่าก็ตาม เรื่องของแก ไล่ลงไปก็ร้องให้ลงไป เราก็เฉย

นี่ละพอถึงหมัดเด็ดแล้ว หมัดที่ฟังแล้วที่นี้ มีแต่หมัดที่ฟัง เรารู้มาตั้งแต่นั้น ก็ว่า องค์นี้จะเป็นอาจารย์ของเราฝากเป็นฝากตายได้ ครั้นมาแล้วก็ถูกท่านไล่ลงภูเขา เราหมัดที่ฟัง หมัดที่ฟัง ที่นี้มันก็ได้ปัญญาเวลาจนตรอกจนมุม หมัดที่ฟังเพราะอะไร ท่านดูท่านดำ ท่านโล่ ท่านโล่เพราะเหตุผลกลไกอะไร นี่เวลาแกย้อน ก็เพราะเราไม่ฟังเสียงท่าน แน่ะ ก็ถือว่าท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ เราทำไมไม่ฟังเสียงท่าน การไม่ฟังเสียงท่าน ก็เป็นความผิด ที่ท่านไล่ลงภูเขาเหมาะสมแล้ว นั่นเห็นไหมล่ะ

เอาที่นี้ปฏิบัติตามท่าน ถ้าหากถือท่านเป็นครูเป็นอาจารย์แล้ว เอา ปฏิบัติตามท่าน ท่านบังคับยังไง เอา ปฏิบัติตามนั้น อย่างนั้นเรารู้มาพอแล้ว อันนี้เรายังไม่รู้ที่ท่านสอน เอาลองจุดนี้ จิตก็เลยปล่อยเลย ปล่อยความรู้ทั้งหลายที่เคยรู้เคยเห็น พอลงที่นี้ บังคับเลย บังคับผางนี้ก็ลง นี่จำขึ้นมาเลย พอลงจำ ออกจากที่แล้วกราบไปที่ภูเขาที่เราอยู่ พอตอนบ้ายสี่โมง ห่างจากกันสี่วัน วันที่เราไล่ลงภูเขานับไปอีกสี่วันแกขึ้นไปอีก พอมันเป็นขึ้นมาที่นี้แกได้หลักได้เกณฑ์ตามที่เราสอนแล้วแกก็ขึ้นไป พอโผล่ขึ้นไป เรากำลังปิดกวาดบ้ายสี่โมงกับณเฑาะ “ขึ้นมาอะไรพวกบัณฑิตใหญ่นี้ล่ะ นักปราชญ์ใหญ่” “เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน”

ตกลงเราเลยได้นั่งที่นั่น ไม้กวาดก็เลยวางที่นั่น ณเฑาะก็เลยมานั่งด้วยกัน เขาก็ขึ้นมาที่นั่น เป็นลานอยู่หน่อย ก็เลยมาเล่าภาวนาให้ฟัง เป็นอย่างนั้น ๆ ถูกต้องแล้วที่นี้

จากนั้นเราก็เลยสอนต่อไปเลย ตั้งแต่นั้น โอ้ย ลงแบบราบเลย เห็นไหมล่ะ นั่นเวลามันดีอ่ะมันดีขนาดนั้นนะ ที่ว่าความรู้ความเห็นมันไม่ใช่เล่น ๆ นะ มันติดติดอย่างนั้น อย่างที่เราพึดกับพ่อแม่ครูอาจารย์มันก็แบบเดียวกัน เราเคยพึดมาแล้วกับพ่อแม่ครูอาจารย์มัน ทีนี้แกก็มาพึดกับเรา ไล่ร้องไห้ลงภูเขา ตั้งแต่นั้นมาหมอบราบเลย สอนยังงี้ได้ยังงี้ มันก็เร็วชิตนี่ ผิง ๆ ๆ แกจึงผ่านพ้นไป

เราไปอยู่ที่นั่น ปี ๒๔๙๔ ๒๔๙๓ จำ(พรรษา)หนองผือ ๒๔๙๔-๒๔๙๗ จำห้วยทราย ๒๔๙๕ แกก็ผ่านได้ ตั้งแต่บัดนั้นมา อยู่สองปีแกก็ผ่าน ก็เร็วอยู่ เพราะฉะนั้น ความรู้ของแกจึงพิสดารมากทีเดียว อย่างเราไปไหนมาไหนไม่ต้องบอกเลย แกบอกเลขวันนี้ท่านอาจารย์ไปแล้วนะ คือนิสัยของเราก็ออย่างนั้น คือจะไหนไปเลย ไม่ได้บอกใคร อยากมาก็มาอยากไปก็ไป แต่แกรู้ วันนี้ท่านไม่อยู่แล้วนะ ถ้าไม่เชื่อไปดูซิ ไปดูไปแล้วจริง ๆ ทีนี้เวลาจะมาเอาอีกนะ แบบเดียวกันอีก นี่จวนจะถึงแล้วนะ พอมาถึงวัดบึง เราเข้าวัดอยู่ทางด้านตะวันตก แกไม่รู้เรามาจากทางภูเขาเข้าทางนั้นบึงไปไหนมาไหนเราก็มไม่เคยไปเข้าบ้านชี ไม่ทราบว่ามันสักเท่าไรถึงจะไปด้วยความจำเป็นสักหนหนึ่งเท่านั้น ไม่เคยไปนะ

เวลาเรามาจากภูเขา ไปที่ไหนมาพ้อมาถึงแล้ว มาถึงแล้วนะ ให้เตรียมหมากพลู และหุงข้าวเจ้าหม้อขนาดนี้หม้อหนึ่ง แล้วก็หุงหมากพลูมาตอนเช้า เราก็กถาม “หมากพลูกี่ดี ข้าวนี้ก็ดีหุงทุกวันหรือ” “ไม่ได้หุงทุกวัน” “แล้วหมากพลูนี้ล่ะ” “หมากพลูกี่ไม่ได้ทำทุกวัน” “แล้ววันนี้มาทำไม” “คุณแม่สั่ง” “สั่งเพราะเหตุไร” “บอกว่าท่านอาจารย์มาถึงแล้ว” เราก็กฟังเฉย ๆ ทีนี้ตลอดไปเลยนะ ไปอยู่นั้น ๔ ปี ไปนั้นมานี้ แกรู้เองทั้งนั้น แกเก่งขนาดนั้น มาถึงแล้วก็บอก เราไปไหน ไปดูแล้วไม่มีจะพลาดแหละ ถูกต้องตลอด ๆ แล้วไม่เคยถามใคร เก่งไหมล่ะพิจารณาซิ

วันนี้พูดอย่างนี้เรื่องภาวณา ตามจริตนิสัยแกผาดโผน ครูบาอาจารย์แกไม่ได้ลงง่าย ๆ แหละ คิดดูกับเราแกยังต่อสู้อย่างไร จนนได้โล่งจากภูเขา ร้องไห้ จากนั้นมาจึงได้เอากันอีกจึงลง อันนี้เข้ากันได้แล้วกับที่ว่าอาจารย์องค์นี้แลที่จะสอนเรา และคอยดูเสียก่อน ท่านจะสอนหรือไม่สอน คอยสังเกต ทีนี้แน่ใจแล้ว เมื่อแน่ใจแล้วจนน้ำตาร่วงแล้วถึงแน่ใจ ร้องไห้แล้วค่อยแน่ใจ อัจฉิของแกเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว โอ้ย พิสดารมาก เป็นหลายชนิดมาก หลายอย่าง แกเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว

ต่อไปนี่ก็จะให้ศิลาให้พร การเล่าเรื่องภาวณาให้รู้สาระสำคัญของการภาวณา เข้าใจไหมล่ะ จิตใจอยู่เฉย ๆ ไม่มีธรรมเข้าหล่อเลี้ยงมันไม่มีอะไรเป็นของแปลกนะ เขาเหมือนเราเราเหมือนเขาทั่วโลกดินแดน แล้วก็เห็นอันนั้นดีอันนี้ดี ยุ่งไปข้างนอก ตัวเจ้าของเป็นบ้อยเขา ไม่รู้ว่าตัวเป็นตัวนะ ต่อเมื่อธรรมได้เข้าแทรก ๆ เห็นความเด่นขึ้น

ๆ ที่นี้อันนี้มันมีค่าขึ้นเอง อันนั้นก็เลยค่อยเสื่อมค่าเสื่อมราคาลง เข้ามาอยู่จุดนี้ ๆ ปรากฏมากเท่าไรยิ่งเด่นมาก สิ่งเหล่านั้นยิ่งอ่อนลง ๆ แต่ก่อนเป็นเทวดาของเรา เห็นอะไรดีหมด เป็นเทวดาของเราได้หมด คืออันนี้มันเป็นน้อยกว่าเขา ไปถือเขาว่าดี เจ้าของหมดคุณค่าหมดราคาเพราะไม่ได้อบรม

พออบรมอันนี้ขึ้นมา ความมืดมัวทั้งหลายซึ่งเป็นกิเลสตัณหาเทียบกับสัวมกับถ่านมันพอกอยู่นี้ค่อยกระจายออกๆ ที่นี้ค่อยฉายแสงออกมา มันก็ค่อยเห็นชัด แล้วสิ่งเหล่านั้นมันก็ค่อยอ่อนลง ทางนี้ค่อยเด่นขึ้น ต่อไปก็เด่นเรื่อย ๆ สิ่งเหล่านี้จัดจางเข้ามา จัดจางเข้ามา อันนี้เข้มข้นเข้าเรื่อย ๆ นั่น การภาวนาเป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นจึงสอนให้พากันภาวนา นี่หลักพุทธศาสนาที่แท้จริงอยู่กับภาวนานะ ไม่ได้อยู่ที่ไหน รากแก้วคือภาวนา แก่นของศาสนาก็คือภาวนา ให้พากันจำไว้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยภาวนา พระสาวกที่เป็นสภะของพวกเราบรรลุธรรมด้วยภาวนา ตลอดครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อลือนามมาจนกระทั่งทุกวันนี้ มีหลวงปู่มั่นเป็นต้น มีแต่ออกจากภาวนาทั้งนั้น จำเอานะ ที่นี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th